

Arrest

nr. 304 207 van 29 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 januari 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 november 2023.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LAMARCHE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers - verzoeker J.K. en diens echtgenote en thans verzoekster B.K., die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 10 januari 2023 waarbij hun verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en

waarbij hun verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 7 april 2023 duidt Albanië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekers uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekers toe om duidelijk aan te tonen dat, in hun specifieke situatie, hun land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers echter geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of ze voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat ze verder niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien worden de beschermingsverzoeken als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat ze geen valabele argumenten aanvoeren die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu ze niet verder komen dan het summier poneren van een vrees en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

2.1. Waar verzoekers thans voorhouden niet te kunnen rekenen op de steun van de plaatselijke autoriteiten, wijst de Raad er, net zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, vooreerst op dat verzoekers geen overtuigende feiten of elementen hebben aangehaald waaruit kan blijken dat ze geen of onvoldoende beroep konden doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen in Albanië zouden kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Integendeel uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat de Albanese politie veelvuldig opgetreden is in zijn bloedwraakkwestie met V.G.. Zo blijkt uit het administratief dossier dat de Albanese politie V.G. wou arresteren en hiervoor meerdere stappen heeft ondernomen nadat verzoeker eerste keer met V.G. werd geconfronteerd in de lente van 2004 (NPO, p. 8,9). Ook bij het tweede incident met V.G. heeft de Albanese politie actie ondernomen zodat ze op alle niveaus hun werk begonnen te doen (NPO, p. 8). Er werd van 2004 tot 2008 ook een gerechtelijke procedure gevoerd door de Albanese autoriteiten waarbij V.G. tot een jarenlange gevangenisstraf werd veroordeeld zowel in eerste aanleg als in beroep. V.G. werd vervolgens door een samenwerking van de Albanese en Italiaanse Interpol diensten in 2008 gearresteerd en naar Albanië overgebracht om zijn straf uit te zitten (NPO, p. 8,10,11). Ook tijdens de recente incidenten in juli 2022 en in augustus 2022 werd de politie door verzoeker gecontacteerd waarna ze opdaagden en onderzoek uitvoerden (NPO, p. 12,13). Toen in augustus 2022 de woning van verzoeker werd beschoten kwam niet alleen de politie van Fushë-Arrës, verzoekers woonplaats, langs om een onderzoek uit te voeren, maar ook de politie van Pukë en een chef “criminalistiek” uit Tirana die een ballistisch onderzoek hebben uitgevoerd (NPO, 13). Gelet op voorgaande, in navolging van de commissaris-generaal, besluit de Raad dat verzoekers verklaringen dat ze geen steun kregen van de Albanese overheid en dat ze in de toekomst geen beroep kunnen doen op hun bescherming louter blote beweringen zijn waarvoor ze geen doorslaggevend begin van bewijs naar voor brengen. Verzoekers loutere beweringen in hun verzoekschrift klemmt derhalve met hun verklaringen en kan hoe dan ook geenszins volstaan om aan te tonen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden geviséerd of vervolgd in het kader van de bloedwraak, noch dat het hen in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert.

Waar verzoekers nog verwijzen naar het bijgebrachte studie waarin wordt geconcludeerd dat de wetgeving tegen bloedwraak niet voldoende is om de burgers tegen dit verschijnsel te beschermen dient opgemerkt dat deze algemene informatie evenwel geen betrekking heeft op verzoekers eigen concrete situatie en volstaat dan ook niet om aan te tonen dat ze in hun specifieke geval bij eventuele terugkeer naar hun herkomstland geen bescherming zullen krijgen vanwege de Albanese autoriteiten.

De Raad benadrukt hierbij dat internationale bescherming hoe dan ook slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Verzoekers tonen niet aan dat het hen in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt. Ze maken niet in concreto aannemelijk dat ze in geval van een terugkeer naar Albanië, met betrekking tot de door hen gevreesde problemen geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hen hulp en/of bescherming te verlenen. Verzoekers tonen

aldus niet aan dat er zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hen sprake zou zijn van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2. Wat betreft de overige motieven van de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoekers deze, op een summier samenvatting na, ongemoeid laten. Het algemeen verweer vanwege verzoekers is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier te ontkrachten.

2.3. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Albanië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij(en) de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 25 januari 2024 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP'n zijn het niet eens met de analyse van de Raad dat Albanië een veilig land zou zijn. Ze stellen elementen bijgebracht te hebben en verwijzen met nadruk naar het advies van de Nationale Verzoeningscommissie (NVC) van 1 nov. '22: er is een risico op vendetta, de betrokken families kan geen bescherming geboden worden. Verzoeker wijst op 2 kogels in zijn arm, een 3de (mislukte) schot zou fataal geweest zijn. Zij wijzen op stuk 6, hun eigendomsakte: ze zijn zeer welstellende mensen en hadden geen reden om te vluchten, maar ze zijn verantwoordelijk voor de veiligheid van hun kinderen. De staatspolitie doet inspanningen maar deze zijn onvoldoende, de problematiek is nog steeds niet geregeld. Ze verwijzen steeds naar de NVC, die een appreciatie doen en wijzen op personen die teruggekeerd zijn in 2023 maar intussen gestorven zijn door bloedwraak. De bijgebrachte medische verklaring bevestigt dat zijn verwondingen compatibel zijn met zijn verklaringen, er is een ernstig risico op herhaling, het gaat om een zeer ernstig dossier. Ze vragen daarom in hoofdorde bescherming, ondergeschikt het terugsturen van hun dossier naar

het CGVS. Verzoeker verwijst ter zitting tot slot naar een voorbeeld van iemand die vermoord werd 10 jaar na een zgnde verzoening.”

5.1. Verzoekers brengen ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 24 oktober 2023.

Betreffende de opmerking van verzoekers het niet eens te zijn met de analyse van de Raad dat Albanië een veilig land zou zijn, werd er in de beschikking (in punt 1) reeds op gewezen dat het verzoekers toekomt om het vermoeden dat Albanië, hun land van herkomst, een veilig land van herkomst betreft, in hun specifieke situatie te weerleggen. Zoals in de beschikking wordt vastgesteld, blijven zij hier echter in gebreke.

5.2. Verzoekers verwijzen voorts naar eerder door hen aangebrachte documenten. In plaats van deze bij aanvullende nota neer te leggen, maakten zij deze (gevoegd) bij hun vraag tot horen over. In dit verband wordt aangestipt dat een verzoek om te worden gehoord niet dient om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren, noch om nieuwe documenten bij te brengen. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft namelijk louter en alleen tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de betrokkene dus geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)).

De door verzoekers bijgebrachte documenten zijn hoe dan ook niet van aard een ander licht te werpen op de in de beschikking gedane vaststellingen, en in het bijzonder de kern ervan, met name dat zij niet aantonen dat het hen met betrekking tot hun verklaarde vrees en problemen aan nationale bescherming ontbreekt.

In dit verband herhaalt en benadrukt de Raad dat, zoals in de beschikking in punt 2.1. uitgebreid en concreet wordt toegelicht, uit verzoekers' verklaringen op het persoonlijk onderhoud daarentegen blijkt dat de Albanese politie veelvuldig is opgetreden in verzoekers' bloedwraakkwestie met V.G., zowel bij het begin van die problemen in de lente van 2004 alsook recenter na de incidenten in de zomer van 2022. De Albanese politie ondernam wel degelijk actie en op alle niveaus nam men de klachten ernstig en gaven ze hieraan gevolg, met als resultaat dat V.G. tot een jarenlange gevangenisstraf werd veroordeeld zowel in eerste aanleg als in beroep. In de beschikking wordt er dan ook op gewezen dat verzoekers' opmerkingen dat ze geen steun kregen van de Albanese overheid en dat ze in de toekomst geen beroep kunnen doen op bescherming van de Albanese overheid louter blote beweringen zijn waarvoor ze geen doorslaggevend begin van bewijs naar voor brengen. De beweringen dienaangaande in het verzoekschrift klemmen, zo herhaalt en benadrukt de Raad, met hun eerdere uitgebreide verklaringen op het CGVS en het kan hoe dan ook geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekers bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in het kader van de bloedwraak, of dat het hen in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert.

Verzoekers dienen dit immers *in concreto* aannemelijk te maken, doch slagen hier niet in en de door hen bijgebrachte documenten zijn niet van aard (hierover) anders te doen oordelen.

Het stuk in de bijgevoegde “stukkenbundel” aangeduid als “*Herbevestiging van advies van het Nationaal Verzoeningscomité dd 01 november 2023*”, maakt o.a. melding van de celstraf van V.G. Er wordt gewag gemaakt van de jaren die V.G. in Albanië in de gevangenis heeft doorgebracht naar aanleiding van het incident met verzoeker in de lente van 2004. Dat V.G. omwille van die celstraf en jarenlang verblijf in de gevangenis uit was op wraak met verzoeker en diens familie en dat volgens het document van het Nationaal Verzoeningscomité meerdere pogingen tot verzoening mislukten, wijzigt niets aan het feit dat, zoals voorts in het document staat te lezen, de politie in Albanië alles in het werk stelt om een einde te maken aan de praktijken/gewoonte van (bloed)wraak in het land. Betreffende de stelling in het document dat ondanks die inspanningen het voor de politie onmogelijk is om de families die in het kader van bloedwraak worden gevisieerd te beschermen omwille van de sterk heersende (gewoonte van) kanon/kanun in het land, waarbij wordt gewezen op verschillende voorbeelden van personen die bij feiten van bloedwraak werden bekogeld en het leven lieten, wijst de Raad erop dat *in casu* naar verzoekers' specifieke, individuele situatie dient te worden gekeken. De aangehaalde voorbeelden wijzigen dan ook niets aan en werpen geen ander licht op hetgeen wordt vastgesteld met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden waarover verzoekers persoonlijk in Albanië beschikken en in welk verband zij niet op een concrete en overtuigende wijze met afdoende bewijs aantonen dat bij een terugkeer naar Albanië zij niet meer over hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten zouden beschikken. In dit verband wordt er tevens op gewezen dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de

plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Wat betreft het document in diezelfde stukkenbundel als “*Medische Verklaring dd 31.10.2023*” aangeduid, wordt vastgesteld dat hierin wordt geattesteerd dat verzoeker op 21 juni 2004, inmiddels bijna 20 jaar geleden, werd gehospitaliseerd omwille van een schotwonde, hetgeen niet wordt betwist, doch waarmee verzoekers geen afbreuk doen aan of een ander licht werpen op de vaststellingen inzake de hen beschikbare beschermingsmogelijkheden in hun land. Bovendien merkt de Raad op en wordt benadrukt dat verzoekers niet in het minst uitleggen waarom zij pas zo laat een dergelijk attest bijbrengen, en zij geenszins aantonen dat zij dit niet eerder hadden kunnen opvragen en laten opmaken en neerleggen.

Met betrekking tot het document omschreven als “*Eigendomsakte*” en hun uitleg hierbij dat hieruit blijkt dat zij hier niet om economische redenen zijn, maar omdat zij voor hun leven vrezen, geldt dezelfde vaststelling dat, aangezien het louter betrekking heeft op een stuk grond dat zij bezitten (en niets meer dan dat), dit niets wijzigt aan en dan ook geen afbreuk doet aan de vaststellingen en conclusie in de beschikking dat verzoekers niet aantonen dat het hen in Albanië met betrekking tot hun verklaarde problemen en vrees aan nationale bescherming ontbreekt. Die beoordeling blijft dan ook gehandhaafd.

5.3. Verzoekers verwijzen ter terechtzitting nog naar een voorbeeld van iemand die vermoord werd 10 jaar na een zogenoemde verzoening, maar dit staat geheel los van hun eigen concrete situatie en volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekers persoonlijk in geval van terugkeer naar Albanië niet op hulp en/of bescherming vanwege hun nationale autoriteiten kunnen rekenen.

5.4. Verzoekers gaan voor het overige niet, laat staan concreet, in op de inhoud van de beschikking van 24 oktober 2023. Ze laten de gronden ervan ongemoeid, minstens laten ze na een concrete en inhoudelijke repliek er tegen in te brengen die er een ander licht op werpt.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg geven verzoekende partijen geen substantiële redenen op om hun land van herkomst, Albanië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS